

ΠΟΗΣΙΣ.

Τὸ ἐξῆς ποίημα ἀνήκει εἰς τὴν δημοτικὴν τῆς Ἑλλάδος Μούσαν, τὴν ἀνεκαθεν ἀρουμένην ἐκ τῶν ἀγνωτέρων τῆς Κασταλίας ναμάτων καὶ δρέπουσαν τὴν ἀρίστην τοῦ Παρνασσοῦ δάφνην· ἐστὶ δὲ τῆς ἑπτανησιακῆς Σχολῆς, ἥτις πάντοτε διακρίνεται διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦ λόγου, τὸ εἰκονικὸν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ πρωτότυπον τῶν ἰδεῶν· ἂν τι δύναται ὁπωσοῦν νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἐστὶν ὅτι ἐνιαχοῦ, δυστυχῶς, ἀνακαλεῖ εἰς μνήμην **le Roi des Aulnes**, ποίημα τοῦ Γερμανοῦ **Goethe**, μεταφρασθὲν εἰς ἅπασας σχεδὸν πᾶς εὐρωπαϊκῆς γλώσσης.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ.

Παιδάκι ἡλόχτρο,
Ἄνθος Μάτου,
Σ' τὴν ὄχθην κάθεται
Τοῦ πετασιῦ
Λουλούδι· κόκκινο
Μέσα πετάει,
Γέρνει ε' τὰ κύματα
Καὶ τὸ τηράει.
Τηράει κ' ἀστράφτουνε
Μέσ' τὰ νερά
Τὰ μυρισμένα του
Χρυσᾷ μαλλιά.
Φεύγουν τὰ κύματα
Φεγγοβαλῶντάς,
Τ' ἄνθη παράμερα
Ἀπαραιτῶντας.

ΠΑΙΔ.— « Ποτάμι ἀχάριστό,
Ἐχεις ὄχθηαῖς
Ὅλο λουλούδια
Κι' ὄλο μυρτιάς,

» Καὶ Σὺ τὸ κύμα Σου
Ρίχνεις ἀκούα,
Ποτάμι ἀχάριστο,
Σε ξένο χῶμα,
» Ἐγὼ ε' τῆς μάνας μου
Τὴν ἀγαλιᾷ
» Κλεισιμένο στέκομαι
Ὅλο χαρᾷ. »
Καὶ τὸ λουλούδι,
Ποῦγε ἀπαργίαση
Τὸ κύμ' ἀντίπερα,
Κινάει νὰ πιάσῃ,
Ὅταν αἰφνῆδια,
Ἀπ' τὰ νερά
Γέροντας κάτασπρος
Βγαίνει μὲ μιά.
Τ' ἄσπρα του γένεια
Τ' ἄθωο τηράζει,
Ἄλλὰ τὸ βλέμμα του
Τ' ἀνατριχιάζει.

- ΧΑΡ.— Αὐτοῦ τί κάθες,
    Παιδί μικρό;
ΠΑΙΔ.— Θ' ἄρτη ἡ μανοῦλά μου,
    Τὴν καρτερῶ.
ΧΑΡ.— Ἐλα, παιδάκι μου,
    'Σ τὴν ἀγκαλιά μου,
    Γιὰ Σὲ ἀπαραίτησα
    Τὴν κατοικιά μου.
ΠΑΙΔ.— Ὅγρὰ 'ν τὰ ρούχ'α Σου
    Καὶ τὸ κορμί,
    Μέσ' τὴν ἀγκάλη σου
    Εἶν' κρύο πολὺ.
ΧΑΡ.— Ὅσα λουλούδια
    Καὶ ἀνθούς μου δώσης
    Στρώνω 'ς τὸν κόρφο μου
    Νὰ μὴν κρυώσης.
    Παιδί, τὰ μάτια μου,
    'Ὡσὰν ἐσέ,
    Δὲν εἶδαν ἄγγελο
    'Σ τὴν γῆν ποτέ.
    Ἐλα, 'ς τὸν τόπον μου
    Νὰ 'υρῆς στολίδια,
    Τραγουδιὰ ἀνήκουστα,
    Λογιῶν παιγνίδια.
ΠΑΙΔ.— Θὰ 'ρθῆ ζητώντάς με,
    Κ' ἂν δὲ μ' εὕρῃ,
    Πολ' ἡ μανοῦλά μου
    Θὰ πικραθῇ.
ΧΑΡ.— Γνωρίζ' ἡ μάνα Σου
    Τὸ πάτημά μου,
    Σ' εὕρισκει γρήγωρα
    Σ' τὴν ἀγκαλιά μου.
    Σ' ἐσὲ θὰ ν' ἔρχεται
    Παντοτεινὰ,
    Τὴν αὐγὴ χάραμα,
    Τὸ βράδυ ἀργά.
ΠΑΙΔ.— Γιὰ τὰ Χριστόγενα,
    Γι' αἰῶιο μου κάνει
- Ὀλάσπρο φόρεμα,
    Μ' ἀνθούς στεφάνι.
ΧΑΡ.— Παιδί μου δολολαμπρα
    Σὲ 'ντύει μ' αὐτά,
    Σὲ πάει σὰν ἄγγελο
    Σ' τὴν ἐκκλησιά.
ΠΑΙΔ.— Γέρο ἡ μανοῦλα μου
    Μοῦ τραγουδάει,
    Μέσα 'ς τὸν κόρφο της
    Μ' ἀποκοιμάει.
ΧΑΡ.— Καὶ μέσ' τὸν κόρφο μου
    Θὰ κοιμηθῆς,
    Χωρὶς ὄνειράτα
    Ποτὲ νὰ ἰδῆς.
ΠΑΙΔ.— Τὴν νύχτα ἡ μάνα μου,
    Ὅταν ξυπνίση,
    Γιὰ με, ζητώντάς με,
    Θὰ λαχταρίση.
ΧΑΡ.— Μέσ' τὴν ἀτάραχη
    Κ' ἔρμη νυχτιά,
    Σὲ βάνω, νήπιο μου,
    Γλυκὰ, γλυκὰ,
    Μέσ' τὴν ὀλάνοικτη
    Τὴν ἀγκαλιά της,
    Γιὰ νὰ Σὲ χαίρεται
    Στὰ ὄνειράτά της.
ΠΑΙΔ.— Τ' ἄνθος, 'πού 'πότιζα
    Κάθε αὐγηνή,
    Ἀπαραιτώντάς το
    Θὰ μαραθῇ.
ΧΑΡ.— Λουλούδια γῆρω Σου
    Μύρια θ' ἀνθίζουν,
    Νύκτα τ' ἀστέρα
    Σοῦ τὰ ποτίζουν.
ΠΑΙΔ.— Χλωμ' εἶν' ἡ ὄψις Σου,
    Τὸ βλέμμ' ἀργό—
    Γέρο, Σὲ σκιάζομαι
    'Παῦ σὲ θωροῦ.

ΧΑΡ.— Ἐσὺ ᾿ς τὸν κόρφο μου
 Χύνεις λαμπράδα,
 Ποῦ σβύει τῆς ὄψις μου.
 Τὴν μαύρη ἀχνάδα.

ΠΑΙΑ.— Ἀκούω τῆς μάνας μου
 Τὴν στεναζιά.

ΧΑΡ.— Εἶν' ἀεροφύσημα
 Μέσ' τὰ κλαδιά.

ΠΑΙΑ.— Τί κρυφὰ κλάυματα
 Τ' ἀέρι φέρνει;

ΧΑΡ.— Τὸ κύμα βόγκωντας
 Τὸ βράχο δέρνει.

ΠΑΙΑ.— Ἵπνος μ' ἐπλάκωσε . . .
 Μάνα ἔλα ἴδω
 Μάνα ᾿ς τὸν κόρφο σου,
 Νὰ κοιμηθῶ.

ΧΑΡ.— Γιὰ ἴδες ἀνθόπλεκτο
 Στὸ πλάϊ σου στρώμα,

Καὶ μοσχαλίθνα

Βγαίνει τὸ χῶμα.

Παιδί μου, πλάγιασε

Καὶ τὸ φιλή

᾿Σ τὸ δὶν' ἡ μάνα σου,

Δὲ σ' τὸ κρατεῖ.

Ὅσα ὀλόμαυρη

Ἡ κύχτα φαίνεται,

᾿Σ τὸ χῶμα γέροντας

Ὁ ἀνθὸς μαρμύριεται.

ΠΑΙΑ.— Ἡ ὀστερνὴ σβύνεται

Ἀχτίνα Ἡλιοῦ ! . . .

Ἀστράφτεον χρώματα

Μύρια παντοῦ. . . !

ΧΑΡ.— Φλόγα ἐτοιμόσβεστη
 Φεγγοβολαίει—

ΠΑΙΑ.— Πουλάκι ὀλόχρυσο
 Ἀεροπετάει.

Γλυκοφιλήματα

Γύρου ἴρροικῶ . . .

Ἵπνος μ' ἐπλάκωσε . . . !

ΧΑΡ.— Δὲν εἶναι πλειό.

ΧΟΡΟΣ (ὕψηλά.)

» Ἀπ' τὸ φῶς τ' ἀπλαστο

Βγαίνει τὸ φῶς—

Γεννιέται σήμερα

Κι' ἄλλος πιστός. »

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.

« Ἄγγελοι, πάψετε

Τὸ θεῖο τραγοῦδι.

Ἦρτε ᾿ς τῆς ἀγκάλαις σας

Κ' ἄλλο ἀγγελουδί. »

Ἡ μάνα ἡ ἄχαρη

Φθάνει μὲ βιά,

Καὶ τὸ παιδάκι τῆς

Ἀναζητᾷ.

᾿Σκὶ κοῖνο βλέπει το

᾿Σ τ' ἄνθη γερμένο . . .

Τὸ φιλεῖ τρέμωντας

Ἀποθαμμένο.